

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 53: Pháp Sư: Phàm Là Người Có Năng Lực Hoằng Dương Phật Pháp, Thì Gọi Là Pháp Sư. Thông Suốt Cả Tam Tạng, Thì Gọi Là Tam Tạng Pháp Sư

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 004)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Pháp sư: Phàm là người có năng lực hoằng dương Phật pháp, thì gọi là Pháp sư. Thông suốt cả Tam Tạng, thì gọi là Tam Tạng Pháp sư.】

Từ đoạn này có thể biết, danh hiệu “Pháp sư”, cho đến danh hiệu “Tam Tạng Pháp sư”, không nhất định phải là người xuất gia, mà người tại gia cũng có thể xưng hô như vậy. Đây là kiến thức thường thức trong cửa Phật, chúng ta cần phải hiểu rõ, đừng để hiểu lầm, nếu hiểu lầm thì sẽ thành chuyện cười.

“Pháp sư” là cách gọi chung (thông xưng), bất luận là tại gia hay xuất gia, bất luận nam nữ già trẻ, chỉ cần có khả năng dùng Phật pháp để chỉ dạy cho người khác, thì đều gọi là Pháp sư.

“Hòa thượng” cũng là cách gọi chung, bất kể tại gia, xuất gia, nam nữ già trẻ, nếu bạn có đủ năng lực chủ trì Phật pháp, chủ trì việc dạy học, thì đều gọi là Hòa thượng. “Hòa thượng” là tiếng Ấn Độ, ý nghĩa là “Thân giáo sư”, tức là người thầy đích thân chỉ dạy tôi tu học, người đó chính là Hòa thượng của tôi. Vì vậy, Hòa thượng cũng không nhất định phải là người xuất gia.

Tôi học Phật, người thầy chỉ dạy tôi là Lão cư sĩ Lý Bình Nam. Lý Lão cư sĩ chính là Hòa thượng của tôi, tôi phải gọi Ngài là Hòa thượng. Mọi quan hệ với Hòa thượng là vô cùng mật thiết, không thể gọi tùy tiện được. Người ta với mình không có mối quan hệ thầy trò trực tiếp này, thì làm sao mình có thể gọi họ là “Thân giáo sư”? Đâu có đạo lý như vậy?

Gọi là Pháp sư thì được. Pháp sư không nhất định phải dạy tôi điều gì, vị ấy chỉ cần là người hoằng pháp lợi sanh thì đều có thể gọi là Pháp sư. Còn Hòa

thượng thì không thể gọi tùy tiện, Hòa thượng phải có mối quan hệ mật thiết với chính mình, cho nên điều này nhất định phải biết.

Hiện nay có rất nhiều người, đối với một số vị đại đức trong cửa Phật, lại tôn xưng họ là “Đại sư”. Điều này là không được, sự tôn trọng này đã đi quá đà rồi.

Tại sao vậy? Trong cửa Phật, “Đại sư” là danh xưng dành cho Phật. Thành Phật mới có thể gọi là Đại sư. Bạn gọi vị ấy là Đại sư, há chẳng phải đã ép Bồ Tát Quán Âm xuống thấp hay sao?

Bồ Tát Quán Âm xưng là “Đại Sĩ”. Chư vị phải biết, xưng là Đại Sĩ thì vị ấy ngang hàng với Bồ Tát Quán Âm; còn xưng là Đại sư, thì đã ép Bồ Tát Quán Âm xuống thấp hơn rồi. Các vị suốt ngày cầu Bồ Tát Quán Âm phù hộ, mà các vị ép Ngài xuống thấp như vậy, liệu Ngài có phù hộ các vị không? Phải biết là không được phép đâu nhé.

Cho nên tôn xưng Bồ Tát, chúng ta đọc trong *Kinh Vô Lượng Thọ* có danh xưng “Chánh Sĩ”, mười sáu vị Chánh Sĩ đó đều là Bồ Tát tại gia, hơn nữa đều là Bồ Tát Đăng Giác tại gia. Xưng là “Khai Sĩ”, tức là người đã khai ngộ. Đây đều là tôn xưng. Xưng là Khai Sĩ, xưng là Chánh Sĩ, xưng là Đại Sĩ, chứ không có xưng là Đại sư.

Người không hiểu hàm nghĩa của những danh từ thuật ngữ này, có lẽ họ đã dùng sai. Người thực sự học Phật, hiểu rõ rồi thì không thể dùng sai. Dùng sai người ta sẽ cười mình là người không am hiểu, không hiểu Phật pháp. Điều này chúng ta nhất định phải biết.

Các bậc đại đức thời xưa, người ta gọi là Pháp sư Cưu Ma La Thập chứ không gọi là Đại sư, người ta gọi là Tam Tạng Pháp sư. Trong quá khứ, sư phụ của Quốc vương, Hoàng đế thì gọi là “Quốc sư”, cái đó thì được, thầy của Hoàng đế gọi là Quốc sư. Người chuyên tu một tông, chuyên tu Thiền tông thì gọi là “Thiền sư”, chuyên tu Giới luật thì gọi là “Luật sư”. Đây đều là danh xưng với thực, là cách gọi chính xác, chúng ta không thể không biết.

Ghi chú của người dịch:

- *Đại Sĩ (Mahasattva)*: Hàng Đại Bồ Tát.
- *Tam Tạng (Tripitaka)*: Gồm Kinh tạng, Luật tạng và Luận tạng.

- *Thân giáo sư*: Người thầy trực tiếp dạy dỗ, truyền trao kiến thức và giới thân huệ mạng cho mình.

Nam Mô A Di Đà Phật.